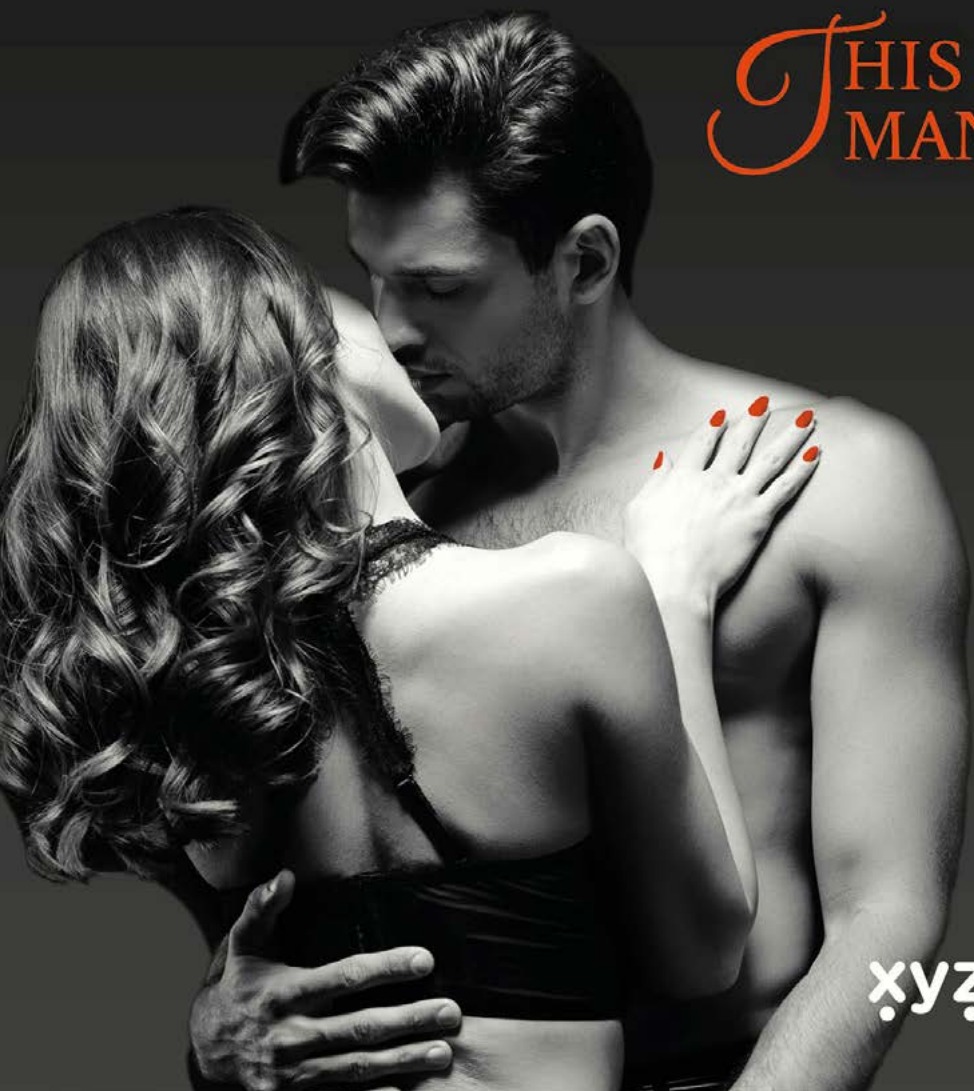

Jodi Ellen Malpasová

ODPUŠTĚNÍ

THIS
MAN

xyz

Odpuštění This Man

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpas

Odpuštění – This Man – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jodi Ellen Malpasová

O DPUŠTĚNÍ

THIS
MAN

xyz

Jodi Ellen Malpasová

O DPUŠTĚNÍ

Beneath This Man
© Jodi Ellen Malpas, 2012
Translation © Zdeňka Lišková, 2024
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-579-5
ISBN e-knihy 978-80-7683-551-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-584-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-583-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1

Sotva jsem našla sílu doplazit se dnes do práce. Je to pět dnů, co jsem Jesseho Warda viděla naposledy. Pět dnů agónie, prázdnoty a vzlykání.

Pokaždé, když zavřu oči, objeví se. Předě mnou se míhají vize sebejistého, troufalého a pohledného muže, který si mě naprosto podmanil, střídané obrazy zpustlé, zraňující, opilé kreatury, která mě zničila. Bez něj se cítím prázdna a neúplná. Zapříčinil, že ho potřebuju, a teď je pryč.

Ve tmě vidím jeho tvář, v tichu slyším jeho hlas. Nedá se tomu uniknout. Své okolí vnímám jenom nejasně, každý zvuk je vzdáleným bzukotem, každý obraz rozmazanou šmouhou. Ocitla jsem se v pekle. Prázdna. Neúplná. V agónii.

Opustila jsem Jesseho, opilého a rozběsněného, v jeho bytě minulou neděli. Od chvíle, kdy jsem ho za sebou nechala křičet a ničit věci, se mi neozval. Žádné telefonáty, žádné zprávy, žádné květiny... nic.

Sam je pořád u Kate pravidelným polonahým návštěvníkem, ale má tolik soudnosti, aby se mnou nemluvil o Jessem. Zůstává

zticha a drží se zpátky. Musím teď být příšerná společnice. Jak je možné, že se kvůli muži, kterého jsem znala sotva pár týdnů, cítím tak pod psa? Ale za ten krátký čas s ním jsem zjistila, že je až příliš intenzivní, horkokrevný a posedlý kontrolou, ale i něžný, laskavý a starostlivý. Takový Jesse mi strašně moc chybí. Ale ten zpitý, bezcitný člověk, kterého jsem našla v jeho bytě, to nebyl Jesse, do kterého jsem se zamilovala. Radši bych snášela celou jeho frustrující osobnost plnou výzev, než takovou ohavnost, jakou byl opilý Jesse.

Navíc to vypadá, že jeho selhání je moje chyba. Řekl mi ztěžklým jazykem, že mě varoval před škodou, kterou svým odchodem napáchám. To je pravda. Akorát se mi nezmínil o tom, jaká ta škoda bude nebo proč vznikne. Měla jsem se dožadovat vysvětlení, ale příliš mě zaměstnávala jeho uhrančivost. Odváděl mou pozornost od všeho, zaslepoval mě chťicem a topil ve své moci. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se z něj vyklube Majitel sexuální usedlosti, a už vůbec ne, že je alkoholik. Doslova jsem kolem něj chodila se zavřenýma očima.

Naštěstí jsem unikla dotěrným Patrickovým dotazům ohledně projektu pro pana Warda. Když na bankovním účtu Rococo Union přistálo sto tisíc liber jako štědrá záloha pana Warda, byla jsem ne-sktečně vděčná. S takovou sumou vyplacenou předem jsem mohla odbýt Patricka smyšlenou obchodní cestou, která pana Warda zdržela v zahraničí a kvůli které teď projekt stagnuje. Víím, že tomu budu muset nakonec čelit, jenže zrovna teď se na to necítím dost silná a nejsem si jistá, kdy se to změní. Možná nikdy.

Chudák Kate se tolik snažila vytáhnout mě z té černé díry, do které jsem se zřítíla. Pokoušela se rozptýlit mě lekcemi jógy, zvala mě do hospody, lákala na zdobené dorty. Ale já jsem šťastnější zalezlá v posteli. Aspoň se mnou pravidelně chodí obědvat.

Ne že bych byla schopná něco sníst. S tím knedlíkem, co se mi natrvalo usídlil v krku, se těžko polyká.

Jedinou věcí, na kterou se těším, je moje každodenní ranní procházka. Stejně nespím, a tak je relativně snadné vyhrabat se každé ráno v pět z postele.

V poklidném a čerstvém ranním ovzduší pokaždé dojdu až na místo v Green Parku, kde jsem vyčerpaně zkolabovala to ráno, kdy mě Jesse protáhl ulicemi Londýna při jednom ze svých drsných maratonských tréninků. Tiše sedím a probírám se stébly trávy, pokrytými ranní rosou, dokud mě nezačne brnět mokrý zadek a nejsem připravená courat se zpátky, abych čelila dalšímu dni bez Jesseho.

Jak dlouho to takhle vydržím?

Můj bratr Dan se zítra vrací do Londýna po návštěvě našich v Cornwallu. Měla bych se na něj těšit, je to už šest měsíců, co jsem ho viděla naposledy, ale kde najdu energii k tomu, abych mu to dala najevo?

Na stole mi zazvoní mobil a vytrhává mě ze zamyšlení a cvakání propiskou. Je to Ruth Quinnová. V duchu zaúpím. Ruth je nová klientka a už teď se ukazuje, že bude výzvou. Volala v úterý a rovnou se domáhala schůzky. Pokoušela jsem se jí vysvětlit, že jsem zaneprázdněná a že by se jí mohl věnovat někdo jiný, ale ona trvala na tom, že chce jenom mě a nakonec mě ukecala na mou první pracovní schůzku v tomto týdnu, která se odehraje právě dnes. Od té doby volala denně, aby mi to připomínala. „Paní Quinnová?“ zdravím ji znaveně.

„Avo, jak se máte?“

Vždycky se na to ptá, což je milé, řekla bych. Pravdu jí stejně nepovím. „Já dobře. A vy?“

„Ale ano, já taky,“ švitoří. „Jenom jsem se chtěla ujistit, na kdy jsme domluvené.“

„Na půl pátou, paní Quinnová,“ zopakuju jí už třetí, po sobě následující den. Začínám mít nutkání vyvléct se z toho.

„Skvěle, už se těším.“

Taky zavěšuju a z pusy vypouštím dlouhý, uklidňující proud vzduchu. Co mě to napadlo, končit pracovní týden novým klientem? A ještě ke všemu tak náročným.

Do kanceláře se hrne Victoria, až jí dlouhé blondaté lokny vlají za zády. Vypadá jinak. Vypadá oranžově! „Cos dělala?“ ptám se jí vyděšeně. Víím, že teď nevidím úplně jasně, ale tón její pleti se prostě nedá přehlédnout.

Zakoulí očima a z kabelky Mulberry vytahuje kapesní zrcátko, ve kterém si kontroluje obličej. „Ani mi o tom nemluv!“ zavrčí varovným hlasem. „Řekla jsem, že chci bronzovou.“ Otírá si tváře kapesníčkem. „Ta káča pitomá si spletla lahvičky. Teď vypadám jako sýrový nákyp!“ Dál si dře obličej a přitom nasupeně funí.

„Měla by sis sehnat tělový peeling a jít to osprchovat,“ doporučuju jí a vracím se k počítači.

„Nemůžu uvěřit, že se to stalo zrovna mně!“ zvolá. „Drew mě dnes večer pozval na rande. Až mě uvidí, vezme nohy na ramena!“

„Kam jdete?“ vyzvídám.

„K Langanovi. Lidi si o mně budou myslet, že jsem nějaká zkrachovalá hvězdička. Takhle tam nemůžu!“

Tohle je pro Victorii totální katastrofa. S Drewem se vídá teprve týden a je to další z nových vztahů vzniklých na pozadí mého zpackaného života. Teď už mi jenom schází, aby sem vlítl Tom a oznámil, že se žení. Momentálně jsem sobecká, nikomu z nich to nepřeju.

Z kuchyňky vychází Sally, naše generální sekretářka, a když zahlédne Victorii, zůstává zaraženě stát na místě. „Páni! Victorie, jsi v pořádku?“ ujišťuje se a já se pro sebe usměju, když mi Sally věnu-

je vyplašený pohled. Tyhle zkrášlovací procesy jsou mimo chápání její mělírem nedotčené hlavy.

„V naprostém!“ štekne po ní Victoria.

Sally se vytrácí do bezpečí za stacionární regál a uniká z dosahu velice dopálené Victorie a mé ještě víc nepříjemné maličkosti.

„Kde je Tom?“ ptám se s úmyslem odvést Victoriinu pozornost od její samoopalovací krize.

Práskne zrcátkem o stůl a otočí se na mě. Kdybych na to měla energii, zasměju se. Vypadá příšerně. „Je u paní Bainesových. Vypadá to, že jeho noční můra pokračuje,“ frkne mrzutě a čechrá si blondátou kšticí.

Nechávám ji i její žlutou tvář na pokoji a vracím se k tupému zírání na monitor počítače. Nemůžu se dočkat konce pracovní doby, až si doma zalezu do postele, kde nemusím nikoho vidět, s nikým mluvit a vůbec na nikoho nijak reagovat.

K nádhernému domu v ulici Lansdowne Crescent přijíždím přesně načas. Dveře mi otevírá sama paní Quinnová. Jsem dost překvapená – její hlas ani v nejmenším neodpovídá jejímu zjevu. Představovala jsem si ji jako „starou pannu“ středního věku, takový ten typ učitelky na klavír, ale nemohla jsem být dál od pravdy. Je to velmi atraktivní blondýna s velkýma modrýma očima a hebkou světlou pletí. Na sobě má pěkné černé šaty a lodičky na vražedném podpatku.

Usměje se na mě. „Vy budete Ava. Pojdte dál, prosím.“ Vede mě dovnitř, až do úděsné kuchyně, která mě katapultuje zpátky do sedmdesátých let.

„Tady je moje portfolio, paní Quinnová.“ Podávám jí svou složku a ona si ji ode mě se zájmem bere. Má opravdu hřejivý úsměv. Možná jsem ji odhadla úplně špatně.

„Prosím, říkejte mi Ruth. O vaší práci jsem hodně slyšela, Avo,“ mluví, zatímco listuje mým profilem. „Hlavně o Lussu.“

„Opravdu?“ znám překvapeně, ale ve skutečnosti nejsem. Patrick byl tak nadšený z pozornosti, které se Rococo Union dostalo díky publicitě Lussa. Já osobně bych radši na Lusso zapomněla, ale nejspíš mi to nebude přáno.

„No jistě! Každý o něm mluví. Odvedla jste na něm vynikající práci. Nedáte si něco k pití?“

„Káva by byla skvělá, děkuju.“

Usměje se a dává se do přípravy občerstvení. „Posaďte se, prosím, Avo.“

Sedám si a vytahuju zápisník, který používám na schůzky s klienty. „Tak, s čím vám mohu pomoci, Ruth?“

Zasměje se a ve výmluvném gestu zamává čajovou lžičkou po kuchyni. „Není to jasné? Hnus, co?“ ušklíbne se a vrací se k vaření kafe.

No, to je. Statečně se držím, abych tu hlasitě neúpěla nad hnědou a žlutou s falešným cihlovým obkladem.

A ona naváže: „Vidíte sama. Chci po vás nějaké nápady, jak předělat tuhle obludnost. Přemýšlela jsem o tom, že to vybourám a udělám z toho velký otevřený obývací. Počkejte, ukážu vám to.“ Podává mi kafe a vybízí mě, abych ji následovala do vedlejšího pokoje. Zařízený je stejně bezútěšně jako kuchyně. Ruth vypadá poměrně mladě – zhruba na pětatřicet –, a tak hádám, že se sem nastěhovala teprve nedávno, protože tenhle byt vypadá, jako by se ho malířská štětka nedotkla čtyřicet let.

Po hodinovém rozhovoru jsem přesvědčená, že vím, čeho chce Ruth dosáhnout. Má o tom slušné povědomí.

„Nakreslím pár návrhů, které budou odpovídat vaší představě a rozpočtu, a předám vám je společně s rozpisem plateb pro mě,“

říkám jí na odchodu. „Víte o něčem konkrétním, na co bych se měla zaměřit?“

„Ne, nic mě nenapadá. Prostě chci veškerý základní komfort, který se dneska v kuchyni očekává.“ Podává mi ruku a já ji zdvořile tisknu. „Snad jenom lednici na víno,“ zasměje se.

„Jistě,“ usměju se prkenně. Při zmínce o alkoholu mi tuhne krev v žilách. „Budu na telefonu, paní Quinnová.“

„Říkejte mi Ruth, prosím!“ zavrtí hlavou. „Těším se na vaše návrhy, Avo.“

Vleču se ulicí k našemu domu a doufám, že tam Kate není, abych se mohla v klidu vytrazit do svého pokoje dřív, než se znovu vydá na předem ztracenou misi *Zvednout Avě náladu*.

„Avo!“

Zarážím se a zahlédnu, jak vedle mě čouhá z okénka svého auta Sam a mým tempem popojíždí dopředu. „Ahoj, Samueli,“ po-
usměje se napjatě a pokračuju v chůzi.

„Avo, prosím, nebuď jako tvoje zlá kamarádka z klubu *Same, odpal*. To bych se snad musel odstěhovat.“ Parkuje, vystupuje z Porsche a přechází za mnou na chodník u domu.

Jako vždy vypadá naprosto v pohodě, v těch neuvěřitelně volných kraťasech, triku Rolling Stones a s šedohnědými vlasy bez ladu a skladu.

„Promiň, ale ty tady teď bydlíš?“ ověřuju si s povytaženým obočím. Sam má svůj vlastní nóbl byt u Hyde Parku, a to mnohem větší než náš, ale Kate má tady v přízemí svou cukrářskou výrobnu a tak trvá na tom, aby spolu trávili čas u ní.

„Ale no tak... Kate říkala, že se vrátíš v šest. Doufal jsem, že tě zastihnu.“ Najednou vypadá nervózně, což zároveň dost znervózňuje mě.

„Jsi v pohodě?“ ptám se zkusmo.

Věnuje mi nepatrný úsměv, ale důlek na tváři se mu neudělá. „Právě že ne, Avo. Potřebuju, abys šla se mnou,“ drmolí tiše.

„Kam?“ Co se tak ošívá? Tohle se mu nepodobá. Obvykle se chová bezstarostně, až neomaleně.

„K Jessemu.“

Musel si všimnout mého zděšeného výrazu, protože přistupuje blíž a tváří se prosebně. Při pouhém vyslovení jeho jména se mě zmocňuje panika. Proč proboha chce, abych tam chodila? Po mém posledním setkání s Jessem by mě tam museli dovléct leda násilím. Neexistuje šance, že bych tam někdy znovu vlezla – ani za milion let.

„Same, to nepůjde.“ Ustupuju a vrtím hlavou. Navíc jsem se rozklepala.

Povzdychne si a keckou odkopne imaginární kamínek na chodníku. „Avo, já o něj začínám mít strach. Nebere telefony, ani se nikomu nezval. Nevím, co jiného dělat. Já vím, že o něm nechceš mluvit, ale už je to skoro pět dnů. Byl jsem v Lussu, ale ten domovník mě tam nechce pustit. A tebe pustí. Kate říkala, že ho znáš. Nemůžeš nás tam nějak dostat? Jenom chci vědět, že mu nic není.“

„Ne, Same, je mi líto, to nemůžu,“ zaskřehotám.

„Avo, já mám strach, že udělal nějakou blbost. Prosím.“

Svírá se mi hrdlo a Sam se vydává mým směrem s rozevřenou náručí. Ani jsem si neuvědomila, že pořád couvám. „Same, prosím, nechtěj to po mně. Já nemůžu. On mě nebude chtít vidět a já nechci vidět jeho.“

Chytá mě za ruce, aby mě konečně zastavil, a přitahuje si mě k sobě do pevného objetí. „Avo, nechtěl bych to po tobě, fakt ne, ale nutně se potřebuju dostat nahoru a zkontrolovat ho.“

ODPUŠTĚNÍ

Odevzdaně v jeho náručí spouštím ramena, uniká mi tichý vzlyk – právě když jsem si myslela, že už mi nezbyly žádné slzy. „Nemůžu ho vidět, Same.“

„No tak...“ Zaklání se, aby se na mě mohl podívat. „Jenom nás dostaň přes toho chlapa. Nic víc po tobě nechci.“ Otírá mi zbloudilou slzu a povzbudivě se usměje.

„Ale dovnitř nejdu,“ varuju ho. Vnitřnosti se mi v panice kroutí jako klubko hadů, když si pomyslím, že bych ho měla znovu vidět. Ale co když *opravdu* udělal nějakou blbost?

„Jasně, jenom nás dostaneš do jeho bytu.“

Přikývnu a utírám si další slzy.

„Děkuju,“ řekne a už mě táhne k autu. „Nasedni si. S Drewem a Johnem se sejdeme tam.“ Otevírá mi dveře spolujezdce a ukazuje mi, abych si vlezla dovnitř.

Nasedám a nechávám Sama, aby mě odvezl do Lussa v Docích Svaté Kateřiny – na místo, kam jsem si svatosvatě slíbila už nikdy nevzkročit.

2

Jakmile se v mém zorném poli objevuje Lusso, začínám hyperventilovat. Jen těžko odolávám pokušení otevřít dveře Samova jedoucího auta a vyskočit ven. Letmo po mně koukne, v obličeji má jasně vepsané obavy, jako by vycítil moje zaječí úmysly.

Parkujeme u brány, Sam mi pomáhá z auta a v pevném objetí kolem ramen mě vede ke vchodu pro pěší, u kterého už čeká Drew.

Jako obvykle je fajnově upravený, v obleku a naleštěných botách, s perfektně uspořádanými havraními vlasy, ale teď už mi jeho zjev nezpůsobuje takové rozpaky jako dřív. O to víc mě však překvapuje, když si mě přebírá od Sama, přitahuje si mě do náruče a silně mě k sobě tiskne. To je snad poprvé, co jsme se my dva vzájemně dotkli.

„Děkuju, žes přišla, Avo.“

Nereaguju, protože mě zkrátka nenapadá, co na to říct. Mají o Jesseho velký strach a já se začínám cítit provinile a ještě víc vyžděšeně. Drew mě pouští a nabízí mi malý povzbudivý úsměv. Bohužel to nezabírá.

Sam ukáže směrem do ulice. „Už tu máme i velkého muže.“

Otáčíme se a vidíme, jak John div ne smykem zastavuje Range Rover za Samovým autem. Souká své přerostlé tělo ven, sundává si panoramatické tmavé brýle a kývne na pozdrav. To je Johnův obvyklý mlčenlivý přístup. Dobrý bože, ten ale vypadá našťavaně. Jenom zřídka a nakrátko jsem v minulosti zahlédla jeho oči – po každé je skrývá za skly slunečních brýlí, dokonce i v noci nebo uvnitř budov. Teď je ale jasno a tak nechápu, proč si je sundal. Možná chce, aby každý věděl, jak moc je vytočený. Funguje to. Už od pohledu nahání hrůzu.

S hlubokým nádechem vytukávám kód a otevírám chlapům dveře. Přála bych si, abych dál nemusela. Drew mi naznačuje, abych je vedla, jako vždy džentlmen, a tak se psychicky sbírám a beze slova se vleču přes parkoviště. Zahlédnu Jesseho auto a všímám si, že má pořád vyražené okýnko. Když v tichosti vstoupíme na mramorovou podlahu foyer a jediným zvukem je ozvěna našich kroků, sevře se mi žaludek. V břiše jako bych měla kamení a v plicích vodu. Tolik jsem toho tady prožila. Lusso byla moje první opravdu velká zakázka. Poprvé jsme se tu spolu s Jessem vyspali a taky jsme se tu rozešli. Všechno tu začalo i skončilo.

Blížíme se ke Cliveovi a on se na nás dívá zpoza velkého zakřiveného mramorového pultu, jeho výraz dává jednoznačně najevo, že už zase otravujeme.

„Clive,“ zdravím ho s nuceným úsměvem.

Koukne na mě, pak na tři hrozivá stvoření, která mě následují, a pak zase na mě. „Dobrý den, Avo. Jak se máte?“

„Já dobře, Clive,“ lžu. „A vy?“

„V pohodě.“ Je unavený, nepochybně z těch několika vypjatých konfrontací se třemi muži, kteří mě doprovázejí, a soudě podle jeho chladného přístupu ke mně to nebylo nic příjemného.

„Clive, byla bych vám vděčná, kdybyste nás pustil nahoru do apartmá, abychom mohli zkontrolovat Jesseho.“ Hlas mi přetéká sebejistotou, kterou ani v nejmenším necítím. Srdce mi zrychluje každou vteřinou.

„Avo, už jsem to tady vašim přátelům říkal, mohl bych přijít o práci, kdybych vám to dovolil.“ Vyjukaně mrkne na moje společníky.

„Já vím, Clive, ale oni se o něj bojí,“ říkám, jako by se mě to vůbec netýkalo. „Jenom se chtějí přesvědčit, jestli je v pořádku, a zase půjdou,“ zkouším to s laskavostí, protože tuším, že k ní Drew, Sam a John mají hodně daleko.

„Avo, byl jsem nahoře, klepal jsem na dveře pana Warda a nikdo se mi neozval. Zkontrolovali jsme některé záznamy z kamer, já ho na své službě neviděl odcházet ani přicházet. Ochranka nemůže kontrolovat pět dnů nepřetržitého záznamu. To už jsem vašim přátelům taky pověděl. Když vás pustím nahoru, můžu přijít o práci.“

Z jeho náhlého obratu v dodržování domovnické etikety jsem v šoku. Kdyby byl býval takhle profesionální a neústupný, když jsem přišla za Jessem v neděli, mohli jsme se tomu výstupu vyhnout. Ale v tom případě bych ještě pořád žila v blažené nevědomosti ohledně Jesseho malého problému.

Cítím, jak se mi na záda lepí Sam. „Tak už nás pusťte nahoru, pro boha živýho!“ zařve mi přes rameno, až sebou škubnu.

Ale nemůžu mu zazlívát, že je na nervy. Já sama se tak cítím taky. Prostě je chci dostat přes Clivea a jít. Všechno tu na mě padá, v duchu vidím, jak Jesse přechází po mramorové podlaze haly se mnou v náručí. A další a další vize, které mě v poslední době pronásledují – teď mnohem jasnější, protože jsem tady.

Otáčím se a vidím Johnův vražedný výraz. Ruku má na Samově rameni, což je jeho způsob, jakým mu naznačuje, aby se uklidnil.

Nechtěla jsem se k tomu uchýlit, jenže atmosféra houstne. „Clive, moc nerada bych se snížila k vydírání,“ prohlásím stroze a vracím se pohledem k němu. Nejistě se na mě zadívá a já sleduju, jak mu to v hlavě šrotuje, když přemýšlí, čím bych ho asi tak mohla vydírat. „Hrozně by mě štvalo, kdyby se někdo dozvěděl o pravidelných návštěvnicích u pana Gomeze nebo o zaujetí pana Hollanda pro thajská děvčata.“ Vidím, jak se Cliveův obličej poraženecky křiví.

„Avo, drahoušku, tohle byla podpásovka.“

„Nedal jste mi na vybranou, Clive.“

Kroutí hlavou a naznačuje nám, ať si teda jdeme, a do toho si pod vousy bručí nadávky.

„Skvělý!“ vykřikne Sam cestou k výtahu do Jesseho bytu.

Nemám zdání, proč se mi to děje, ale zjišťuju, že jsem jim v patách, protože mě nohy samy nesou malými krůčky za nimi. „Jesse mohl změnit kód,“ promluvím jim do zad.

Sam se prudce otáčí, v očích vyděšený výraz.

Pokrčím rameny. „Jestli jo, není šance, že se dostanete nahoru.“

Ani se nenaděju a stojím u výtahu a se zadrženým dechem vytukávám starý kód. Za mnou se ozývá hromadné oddechnutí, když se dveře otevírají a všichni nastupují dovnitř, zatímco já zůstávám venku a zírám na Sama. Usměje se na mě a mírným pohozením hlavy mi naznačuje, abych k nim přistoupila.

A tak to udělám.

Vkročím za nimi, Sama a Drewa jako oporu z jedné strany, Johna z druhé, a znovu zadávám sérii číslic. Nahoru stoupáme v nepříjemném tichu, a když se dveře otevrou, rozkrývají nám výhled na dvojité vstupní dveře Jesseho luxusního apartmá.

Jako první vystupuje z výtahu Sam, přechází ke dveřím a důrazně zalomcuje klikou, potom na ně začne bušit jako šílenec. „Jesse! Otevři ty posraný dveře!“

Mezitím se k němu připojují Drew s Johnem a odtahují ho z dosahu. John pak sám zkouší dveře otevřít, ale ty se ani nehnu. Hlavou mi běží neodbytná myšlenka, že jsem možná byla poslední člověk, který byt opustil. Vzpomínám si, jak jsem úmyslně práskla dveřmi, co nejvíc to šlo.

„Same, kámo, třeba tu vůbec není,“ uklidňuje ho Drew.

„A kde by asi byl?“ houkne na něj Sam.

„Jasně že tam je,“ zabručí John. „Je tam a utápí se v sebelítosti, bastard jeden, ale už moc dlouho. Čeká ho práce.“

Ještě pořád stojím ve výtahu, když se začne zavírat, a to mě probouzí ze zamyšlení. V přirozeném reflexu natáhnu ruku, abych dveře podržela, a vystupuju do haly. Víím, že jsem říkala, že je do stanu nahoru a mizím, a je to přesně to, co bych měla udělat, ale když vidím, v jakém stavu je Sam, dostávám čím dál větší strach. A z Johnových slov mi běhá mráz po zádech. Utápí se v sebelítosti, nebo ve vodce? Když zůstanu, ocitnu se znovu tváří v tvář opilému, rozběsněnému Jessemu?

Drew s klidem sobě vlastním zaklepe na dveře. Je to směšné. Jestliže se nedostalo odpovědi Samovi a jeho zuřivému bouchání, Drewovo džentlmenské ťukání se jí dočká jen stěží.

Drew ustupuje ode dveří, popadá Sama a táhne ho ke mně. „Zkoušelás mu volat?“ vyrukuje na mě.

„Ne!“ vyjeknu. Proč bych to dělala? Jsem si stoprocentně jistá, že by se mnou nechtěl mluvit.

„Nemohla bys to zkusit?“ škemrá Sam.

Zavrtím hlavou. „Stejně to nevezme.“

„Jenom to zkus, Avo,“ přidává se Drew.

Váhavě tahám mobil z tašky a vytáčím Jesseho číslo. Drew a Sam mě napjatě sledují. Vůbec netuším, co mu řeknu, jestli to zvedne.

Drew prudce obrací hlavu ke dveřím bytu. „Slyším to zvonit!“ Znovu se podívá na mě. Očividně čeká, až začnu mluvit, ale můj hovor padá do hlasové schránky a mé srdce do propasti. Nechce se mnou mluvit. Chystám se znovu nastoupit do výtahu, ublížená, že mi nevzal telefon, ale vtom se halou rozezní ohlušující rána.

Sam, Drew i já otáčíme hlavy směrem ke dveřím do Jesseho bytu a spatříme Johna, který stojí *za nimi*, obklopený třískami zárubní. Kývne na nás a Sam s Drewem vbíhají dovnitř. Přistihnu se, jak je váhavě následuju, a přitom si vzpomínám, jaké to bylo, když jsem tu byla naposledy.

Otoč se! Nastup do výtahu! A vypadni, HNED!

Jenže to neudělám. Stojím ve vyražených dveřích a podle toho, co vidím, se tu nic nezměnilo. Přecházím o něco dál do otevřeného prostoru a poslouchám, jak chlapi běhají nahoru a dolů a hledají Jesseho. Když se mi do zorného pole dostane ústí schodiště, všímám si prázdné láhve od vodky, která stále stojí na konzolovém stolku. Pak zaznamenávám, že jsou dveře na terasu dokořán. Nejistě se k nim vydávám, za sebou pořád slyším, jak se ostatní pohybují po bytě, otevírají a zase zavírají dveře a volají jeho jméno.

Bez ohledu na dění v mém okolí mě to táhne na terasu. Vím proč. Je to tíž magnetismus, který mě k němu přitahuje pokaždé, když je v mé blízkosti. Jenže tentokrát vím, že to nebude *můj* Jesse. Chci ho vlastně znovu vidět, když je v tak hrozném stavu, tak útočný a plný zášti? Ne, samozřejmě že ne, ale vypadá to, že se ani tak neotočím.

Když dosáhnu vchodu na terasu, připravuju své oči na opilou hroudu masa, rozvalenou na jednom z lehátek, svírající v ruce flašku vodky. Místo toho hledím na Jesseho bezvládné nahé tělo, ležící tváří k dřevem pokryté podlaze terasy.

Srdce se mi vtlačí do krku a jeho puls mi zaduní v uších. „Tady je!“ vykřiknu a rozbíhám se k jeho nehybnému tělu. Tašku odhazuju na zem a hroutím se vedle něj.

Chytám ho za široká ramena a pokouším se obrátit ho na záda. Nevím, kde se ve mně ta síla bere, ale nějak se mi to daří, trhnutím ho převracím a pokládám si jeho hlavu do klína. Začínám mu zoufale přejíždět dlaněmi po tvářích pokrytých krátkými vousy a přitom postřehnu, že má pořád nateklou a pohmožděnou ruku a všude na ní zaschlou krev.

„Jesse, prober se. Prosím tě, prober se,“ žadoním a propadám hysterii, když se dívám na muže, kterého miluju, jak mi leží v klíně – v bezvědomí a bez reakce. Po tvářích se mi koulejí slzy a stékají mu na oblíčeji. „Jesse, prosím.“ Horečnatě ho hladím po tvářích, hrudi a vlasech. Vypadá hrozně, zhubl a propadlé čelisti mu pokrývá týdenní strniště.

„Ten zkurvysyn,“ zavrčí John, když mě najde na terase s Jessem podepřeným v mém klíně.

„Nepoznám, jestli dýchá,“ vzlyknu a zvedám skelný pohled k hoře svalů, která se ke mně odhodlaně šine.

„Ukažte,“ naznačuje mi John, kleká si vedle mě a bere mi z ruky Jesseho paži.

Vzhlédnu, právě když Sam smykem brzdí ve dveřích. „Co se tu, kurva...“

Slzy mi nekontrolovatelně zaplavují oči a všechno se kolem mě odehrává ve zpomaleném pohybu.

Sam přibíhá k nám a kleká si vedle mě. Začíná mě hladit po paži.

„Volám rychlou,“ vychrlí ze sebe Drew, když nás najde shromážděné kolem Jesseho mrtvolného těla.

„Uklidni se,“ štěkne na něj John nevrle a skloněný nad Jessem rozevírá jeho suché rty a následně zkoumá celé jeho bezvládné tělo. „Ten idiot se propil až do zasranýho kómatu.“

Kouknu po Samovi a Drewovi, ale nepoznám na nich, jak se k Johnovu závěru staví oni. Jak to může vědět? Co o tom John ví, třeba je Jesse polomrtvý. Rozhodně na to vypadá. „Myslím, že bysme tu rychlou měli zavolat,“ přidávám se mezi nutkavými vzlyky.

John na mě soucitně pohlédne. Nikdy jsem v jeho tvrdé tváři neviděla jiný než netečný výraz, takže mě způsob, jakým se na mě teď dívá, tak lítostivě a jako bych byla naivka, podivně uklidňuje.

„Avo, holčičko. Takhle už jsem ho viděl víckrát než jednou. Potřebuje svou postel a trochu péče, aby se z toho vylízal. Nepotřebuje žádnýho doktora. Určitě ne toho, kterýho chcete zavolat,“ vrtí hlavou.

Aha? Kolikrát je víc než jednou? John zní, jako by to byla rutina. Jesseho stav ho ani v nejmenším nevzrušuje, zatímco já strachy vyšiluju. Zdá se, že ani Sam s Drewem v tom nejsou tak moc zběhlí. Jestlipak už takhle Jesseho viděli?

John mě zlehka poplácá po tváři a zvedá se z podlahy. Tolik slov najednou jsem z jeho úst ještě neslyšela. Z velkého tichého obra se stal velký přátelský obr. Ani tak bych mu nechtěla stát v cestě.

„Co se mu stalo s rukou?“ ptá se Sam, když zahlédne Jesseho zkrvavenou zhmožděninu.

Opravdu vypadá děsně a pravděpodobně bude potřebovat ošetřit. „Vlastnoručně si vysklil okýnko u auta,“ popotáhnu a všichni ke mně stočí udivené pohledy. „Když jsme se pohádali u Kate,“ dodávám skoro zahanbeně.

„Dáme ho do té postele?“ ozývá se Drew rozpačitě.

„Gauč,“ rozhoduje John. A jsme zpátky u málomluvnosti.

Pozoruju Sama, jak si stoupá a zpod lehátka loví prázdnou láhev od vodky. Znechuceně na ni pohlédne a dramaticky jí mrští o stěnu osázeného květináče. Následkem tříštivého zvuku, který se

rozlehne okolo nás, sebou trhnu, ale co je mnohem podstatnější, trhne sebou i Jesse.

„Jesse?“ Lehce jím zatřesu. „Jesse, prosím, otevři oči.“

Všichni nás znovu obklopují. Jesse malátně zvedá ruku nad hlavu a šátrá kolem sebe. Beru ho za ni a pokládám mu ji zpátky podél těla, ale jakmile ji pustím, zase ji zvedá a tápe jí před mým obličejem. Něco nesrozumitelně zamumlá a zaškube nohama.

„On vás hledá, slečinko,“ pronese John tiše.

Vrhám na Johna udivený pohled, ale on přesvědčivě přikývne. Jesse mě hledá? Znovu se natahuju pro jeho ruku a přikládám si ji dlaní k tváři. Okamžitě se zklidňuje. Jeho ruka na líci mě studí, ale jeho to zdá se upokojuje, a tak si ji tam přidržuju a nechávám ho, aby mě pod ní cítil. Děsí mě pomýšlení, že na té terase třeba ležel celé dny, nahý a v bezvědomí. Ve dne je celkem slušně, ale v noci se ochlazuje. Proč jsem od něj odešla? Měla jsem zůstat a uklidnit ho, ne odejít.

„Dojdu nahoru pro deku a polštář,“ řekne Drew a odchází po schodech do patra.

„Můžeme?“ pobízí mě John a kývne hlavou směrem k Jessemu.

Zdráhavě pouštím jeho ruku a nechávám Sama s Johnem, aby ho podepřeli každý z jedné strany a odpočítali si zvedání. Jakmile se mi uvolní klín, vstávám a běžím napřed, abych se ujistila, že mají volný průchod, a vyhazuju z rohové kožené pohovky milion polštářků – které jsem tam všechny umístila já –, takže vypadá o trochu víc jako postel, když s tím skončím.

Drew se vrací dolů s náručí plnou lůžkovin a Sam s Johnem trpělivě čekají s Jesseho obnaženým tělem nehybně zavěšeným mezi sebou. Beru si od Drewa sametový přehoz a překrývám jím chladnou kůži sedačky, potom ustupuju, aby mohli chlapi uložit Jesseho na gauč, podložit mu hlavu polštáři a přikrýt ho.

Klekám si k němu a hladím ho po zarostlé tváři. Zmocňuje se mě pocit provinění a slzy mi začínají téct nanovo. Mohla jsem tomu zabránit. Kdybych odsud našťavaně neutekla, nedopadl by tak. Měla jsem zůstat, uklidnit ho a ujistit se, že vystřízliví. Ne-návidím se za to.

„Jsi v pořádku, Avo?“ Mezi potlačovanými vzlyky vnímám Drewův tichý hlas a cítím, jak mě začíná hladit po zádech.

Popotáhnu a hřbetem ruky si otřu nos. „Jasně, omlouvám se.“

„Ty se nemáš za co omlouvat,“ vzdychne Sam.

Nakláním se nad Jesseho a přikládám mu rty na čelo. Setrvám tak několik sekund, a když se potom chci zvednout, Jesseho ruka vystřelí zpod deky a chňapne po mně. „Avo?“ Hlas má ochraptělý a drsný. Nepatrně rozevívá oči a pátrá jimi po místnosti. Když mě zaměří, vidím v nich jenom prázdnotu; jeho obvyklý zelený uhrančivý pohled hraničí s temnotou.

„Ahoj.“ Svou rukou překrývám tu jeho na mé paži.

Začíná zvedat hlavu z polštáře, ale dřív než ho stačím zadržet, vzdává to sám. „Promiň,“ zamumlá a sune mi ruku nahoru po paži, aby znovu našel můj obličej. „Promiň, promiň, promiň, promiň...“

„Přestaň,“ šeptám rozechvělým hlasem a pomáhám mu na mě dosáhnout. „Přestaň s tím, prosím.“ Pootáčím se a dávám mu polibek do dlaně, ale když se podívám zpátky, má zavřené oči. Je znovu v limbu.

Ukládám mu ruku pod deku a ujišťuju se, že je pořádně přikrytý. Když vstanu a otočím se, spatřím za sebou všechny tři, jak tiše pozorují mou starostlivou péči. Úplně jsem zapomněla, že nejsme sami, navzdory tomu necítím vůbec žádné rozpaky.

„Udělám kafe,“ promluví Sam do nastalého ticha a zamíří do kuchyně, následovaný Johnem a Drewem.

Ještě jednou pohlédnu na Jesseho. Instinkt mi velí zalézt si k němu a přitulit se, hladit ho a tišit. Možná to udělám, ale nejdřív si musím promluvit s chlapy a tak vyřáším za nimi. Sam s Drewem zvedají ze země barové stoličky a John dokonce mrazák. V neděli to tady tak nevypadalo. Je jasné, že Jesse pěkně zuřil.

„Musím vystřelit,“ oznamuje nám Drew omluvně a staví poslední stoličku na nohy. „Jdeme s Victorií na rande,“ vysvětluje. Vypadá přitom trochu rozpačitě.

„Jen jdi, kámo,“ propouští ho Sam, když hledá hrnky. „Pak se ti ozvu.“

„Poslední skříňka vpravo, úplně vrchní polička,“ instruuju Sama. Drew odchází a Sam se otáčí a vrhá po mně udivený pohled.

Jenom cuknu rameny.

Za chvíli nám Sam servíruje tři hrnky černé kávy ke kuchyňskému ostrůvku, kde jsme se s Johnem usadili. „Mlíko riskovat nebude-me, ani kdyby nějaký měl. Stačí vám černý?“ ověřuje si.

Přikývnu a jeden hrnek si беру, John si bere druhý a dává si do něj neuvěřitelné čtyři lžičky cukru. Víím, že tu žádné mléko není, ale nemá smysl se o tom zmiňovat.

„Takže,“ začíná Sam, „když už jsme ho našli, co s ním uděláme?“ zažertuje.

Vrací se bezstarostný Sam a je to celkem úleva. Když jsem viděla, jak je vynervovaný, byla jsem ještě víc vystrašená, a teď se ukázalo, že k tomu měl všechny důvody. Uvnitř se zachvěju, když pomyslím na osamělého Jesseho, jak tu posledních pět dnů trpí. Jak dlouho by tam ještě ležel, kdybych odmítla přijít? Určitě by zavolali policii.

Jako první se ozývá John: „V sídle teď všechno šlape, jak má. O to se bát nemusíme. A on se po víkendový asistovaný kocovině vrátí do normálu.“

„A nepotřebuje... já nevím, třeba léčebnu?“ navrhuju. „Nebo nějakou terapii, co já vím.“ Nemám zdání, jak to funguje.

John zavrtí hlavou a nasazuje si tmavé brýle. Začínám přemítat o jeho vztahu k Jessemu. Původně jsem si myslela, že je pouhým zaměstnancem, ale teď se ukazuje, že je jediným člověkem, který je do Jesseho problémů zasvěcen.

„Žádná léčebna,“ prohlásí pevně. „On není závislý, Avo. Pije, aby přebil blbou náladu, aby vyplnil nicotu. Jenže když začne, neví kdy přestat,“ nabízí mi malý úsměv. „Ale vy jste pomohla, slečinko.“

„A čím, prosím vás?“ Netuším, proč mě Johnovy informace tak zraňují. Právě mi řekl, že jsem Jessemu pomohla, tak proč mám pocit, jako by naznačoval, že jsem mu taky pomohla do toho znovu spadnout.

Sam překrývá dlaní mou ruku, položenou na lince. „Tím, že se plně soustředil na něco jiného.“

„Ale pak jsem ho opustila,“ řeknu tiše. Jenom jsem vyslovila to, na co stejně oba myslí.

„Není to tvoje vina, Avo,“ ujišťuje mě Sam skálopevně. „Ani jsi o tom nevěděla.“

„Nic mi neřekl,“ zašeptám. „Kdybych to věděla, všechno by bylo jinak.“ Ve skutečnosti si nejsem jistá, co by bylo jinak, kdyby mi to řekl. Jedním si ale jistá jsem – už nikdy ho nechci vidět v tom stavu, v jakém byl v neděli. Když odejdu i tentokrát, stane se to znovu? V hlavě z toho mám pořádný chaos. Opírám se lokty o kuchyňskou desku a skládám si hlavu do dlaní. Co mám proboha dělat?

„Avo?“ Johnův hluboký hlas mě nutí zvednout hlavu. „Je to dobrý chlap.“

„Proč vlastně začal pít? Jak moc špatné to je?“ vyptávám se. Víím, že je Jesse v jádru dobrý člověk, ale když se dozvím víc, třeba mu líp porozumím.

„Kdo ví?“ zamručí John a podívá se na mě. „Nemyslete si, že byl v lihu čtyřicet hodin denně. To teda nebyl. To, jak vypadá teď, je jenom mizérie, ne alkoholismus.“

„Od té doby, co mě poznal, se nenapil?“ Tomu se ani nedá věřit.

John se zasměje. „Ne, i když jste v něm probudila jiný dost nemilý vlastnosti, slečinko.“

Sice se na něj mračím, ale naprosto přesně vím, o čem mluví, stejně jako Sam, podle výrazu jeho přidrhlého obličeje. Doneslo se mi, že je Jesse Ward obvykle poměrně pohodový týpek, ale z toho jsem viděla jenom útržky, a to pouze tehdy, když dostal, co chtěl. Většinou jsem se potýkala s jeho kontrolou posedlým já. Dokonce připustil, že se tak chová jenom ke mně... to mám teda štěstí.

„Zůstanu tady, ale až se probere a nebude mě tu chtít, volám jednomu z vás,“ varuju je.

Samovi se viditelně uleví. „To se nestane, Avo.“

John přitaká. „Musím se vrátit do sídla a dohlédnout na jeho byznys.“ Zvedá se z barové stoličky. „Avo, potřebujete moje číslo. Kde máte mobil?“

Rozhlížím se po své tašce a uvědomuju si, že jsem ji nechala na terase, a tak seskakuju, ty dva nechávám v kuchyni a jdu si pro ni.

Cestou zpátky se přesvědčuju, že je Jesse pořád mimo. Jak dlouho mu to vydrží a kdy si mám s jeho stavem začít dělat starosti? Nemám ponětí, co bych měla dělat.

Tiše stojím a dívám se na něj, jak se mu lehce pohybují řasy a pravidelně stoupá a klesá hrud. Dokonce i v bezvědomí vypadá ustaraně. Potichu dojdu až k němu a přitahuju mu deku k bradě. Nemůžu si pomoci. Nikdy předtím jsem se o něj takhle nestarala, ale je to instinktivní. Klekám si a přikládám rty k jeho chladné

tváři. Vstřebávám tu trochu útěchy, kterou mi náš kontakt přináší, a zase vstávám a vracím se do kuchyně. John už odešel.

„Na.“ Sam mi podává útržek papíru. „Johnovo číslo.“

„To tak spěchal?“ divím se. Mohl na mě počkat.

„Nikdy se nezdrží dýl, než je potřeba. Poslouchej, mluvil jsem s Kate. Přiveze ti sem nějaký oblečení.“

„Aha, tak jo.“ Moje ubohé oblečení teď neví, kde bydlí. Každou chvíli se stěhuje sem a tam.

„Děkuju, Avo,“ řekne upřímně.

„Neděkuj mi,“ zaprotestuju, protože se cítím divně, zvlášť když je to částečně moje vina.

Nervózně se ošije. „Já vím. Já jen že... zkrátka po minulý neděli, po tom šoku v sídle.“

„Nech toho, Same.“

„Když Jesse pije, tak pořádně.“ Tiše se zasměje. „Je to hrdý chlap, Avo. Bude pěkně v prdeli, až zjistí, že jsme ho takhle viděli.“

To si dokážu představit. Jesse, kterého znám, je silný, sebevědomý, dominantní a tak bych mohla pokračovat dál a dál. Slova jako slabý a bezmocný nejsou v dlouhém seznamu jeho vlastností zahrnuta. Mám nutkání říct Samovi, že Panské sídlo a aktivity, které se v něm odehrávají, ustoupily díky Jesseho problému s alkoholem do pozadí, ale není to pravda. Ne tak docela. Teď, když jsem zpátky a znovu mám Jesseho před očima, všechno to na mě v mé hlavě huláká, a to velmi hlasitě – Jesse vlastní vykřičený dům. A taky ho sám využívá. Potvrdil mi to Sam, a navíc to bylo naprosto evidentní, když jsem tam narážila na zhrzeného manžela Jesseho bývalé konkubíny. Hluboko uvnitř jsem tušila, že musí mít pestrou sexuální minulost, že se choval jako po rozptýlení bažící playboy, ale určitě jsem si nikdy nedokázala představit, jak moc vážné to je.

Následující hodinu trávíme sbíráním prázdných láhví a uklízením bytu. Vyndávám z mrazáku vodku a vylévám ji do dřezu, přitom si pomyslím, že už ji nikdy nedokážu pozřít.

Potom mi volá Clive, aby mi oznámil, že na mě v hale čeká mladá dáma jménem Kate, a když mu v kostce řeknu, co jsme tu objevili, sjíždíme dolů, abychom se s ní setkali. Každý z nás přitom nese velký černý pytel plný odpadků a prázdných láhví a já si v duchu poznamenávám, že musím nechat opravit rozbité dveře.

Přicházíme do foyer, kde pod přísným Cliveovým dohledem čeká Kate. „Ahoj,“ zdraví nás opatrně, když se k ní blížíme s výmluvně cinkajícími pytli. „Jak mu je?“

Pouštím odpadky na zem, takže zarachotí ještě víc, a věnuju Cliveovi všeříkající pohled, jenom abych mu naznačila, že mě fakt nakrknul. Kdyby býval pustil Sama, Drewa nebo Johna nahoru dřív, mohli jsme tam Jesseho najít jenom opilého a ne prakticky v kómatu. Aspoň má Clive tolik slušnosti, že se tváří omluvně.

„Usnul,“ odpovídá jí Sam, když pochopí, že já se intenzivně snažím vymáčknout z Clivea co největší pocit viny.

Když se znovu podívám na Kate, zahlédnu, jak ji Sam dává volnou ruku kolem ramen a objímá ji. Hravě ho odstrčí. „Na,“ podává mi Kate malou tašku. „Prostě jsem do ní nacpala, co se dalo.“

„Díky,“ beru si ji od ní.

„Takže tu zůstáváš?“ ptá se zkusmo.

„Jo,“ odvětim s pokrčením ramen. Sam se mi opět odvděčí uznalým pohledem a já okamžitě znovu znervózním.

„Na jak dlouho?“ zajímá se Kate.

Dobrá otázka. Kolik času taková věc zabere? Jesse se může probrat dnes večer, nebo zítra, nebo klidně až pozítří. Mám svou práci a musím si hledat byt. Podívám se na Sama, jestli mi nenapoví, ale

on jenom nejistě podrží zvednutá ramena, a tak se kouknu zpátky na Kate a jeho gesto zopakuju.

Najednou si uvědomuju, že jsem nechala Jesseho nahoře samotného a zneklidním. Třeba přijde k sobě teď a nikdo tam nebude. „Měla bych se vrátit nahoru,“ odtuším a ohlédnu se k výtahům.

„Jasně, jen jdi,“ odhání mě Kate blahosklonným mávnutím ruky a sbírá z podlahy odpadkový pytel. „A my se zbavíme tohohle.“

Loučíme se a než se otočím k odchodu, slibuju, že jí ráno zavolám. Cestou k výtahům ještě instruuju Clivea, aby se postaral o okýnko Jesseho auta a dveře jeho bytu. Samozřejmě se do toho hned pouští.

Vyjíždím nahoru a mířím rovnou do obýváku. Jesse stále tvrdě spí.

Co teď? Ještě pořád mám na sobě šedobéžové šaty a boty na podpatku a tak jdu nahoru, abych si vybrala pokoj až na konci podesty. Převlékám se v něm do rozdrbaných riflí a černého trička. Dala bych si sprchu, ale nechci nechávat Jesseho příliš dlouho o samotě. Bude to muset počkat.

Vracím se dolů, dělám si černé kafe, a zatímco ho v kuchyni vstoje pomalu usrkávám, napadá mě, že by bylo dobré přečíst si něco o alkoholismu. Jesse tu někde musí mít počítač, a tak se vydávám na průzkum a v pracovně nacházím notebook. Zapínám ho a pociťuju nezměrnou úlevu, když po mně nechce heslo. Beru si ho dolů a usazuju se v křesle naproti Jessemu, abych na něj mohla dohlížet. Rozjíždím Google a zadávám do něj „alkoholici“. Vyjždí mi sedmnáct milionů odkazů. Nicméně, úplně nahoře jsou „Anonymní alkoholici“. To by mohlo být pro začátek dobré, řekla bych. John možná tvrdil, že Jesse není alkoholik, ale já jsem na pochybách.

Po několika hodinách strávených prohledáváním internetu mám pocit, jako by mi někdo vypálil mozkové buňky. Je toho tolik – dlouhodobý vliv, psychické problémy, abstinenční příznaky... Čtu si článek o traumatu v dětství, které u někoho vyústilo v závislost na alkoholu, a přemítám, jestli se Jessemu něco nepříhodovalo, když byl kluk, protože se mi okamžitě vybavuje jeho úděsná jizva. Taky se dozvídám o genetické dispozici a přemýšlím o tom, jestli jeden z jeho rodičů nebyl alkoholik. Ocítám se v palbě informací, ale nevím, co si s nimi počít.

V duchu se vracím k minulé neděli a k tomu, co mi řekl. *Ty seš ale zatracená upejpvavka, Avo. Potřeboval jsem tě, a tys mě nechala.* A pak jsem ho opustila... zase. Rozladěně zavírám laptop a odkládám ho na konferenční stůl. Je teprve deset, ale já jsem totálně vyždímaná. Nechci jít spát nahoru do postele, co kdyby se probudil, a tak si nastýlám pár polštářů na podlahu vedle něj, uvelebuju se na nich s hlavou opřenou o gauč a prsty kroužím v chloupkách na jeho opálených rukách. Kontakt s jeho tělem mě uklidňuje, takže netrvá dlouho a těžknou mi víčka, až nakonec usínám.

3

„Miluju tě.“

Nejasně si uvědomuju jeho dlaň na mém týle, jeho prsty v mých vlasech. A je to tak uklidňující... tak správné. Otvírám oči a hledím do matné verze zelených očí, které jsem tak dobře znávala. Vyskakuju na nohy a přitom křísnu kotníkem o konferenční stolek. „Krucí!“ zakleju.

„Pozor na pusu!“ napomíná mě ochraptělým a zhrublým hlasem.

Chytám se za kotník a pak procitám úplně a rozpomínám se, kde jsem. Spouštím nohu na zem a prudce stáčím pohled ke gauči, na kterém se v polosedu podpírá Jesse. Vypadá děsně, ale aspoň je vzhůru... „Ty jsi vzhůru!“ vykřiknu.

Nasazuje bolestnou grimasu a zdravou rukou se chytá za hlavu.

A sakra!

Musí mít pekelnou kocovinu a já mu tady vřískám jako hysterka. Ustupuju o několik kroků dozadu, dokud nenarazím na křeslo a nesesunu se do něj. Nenapadá mě nic, co bych mu řekla. Nebudu se ho ptát, jak se cítí – to je zřejmé na první pohled –, ani ho nevystavím lekci o osobní zodpovědnosti nebo neúctě k životu.

Chtěla bych se ho zeptat, jestli si pamatuje naši hádku.

Chtěla bych se ho zeptat, proč mi laskavě nesdělil, že vlastní bordel nebo že má potíže s nadměrnou konzumací alkoholu.

Chtěla bych se ho zeptat, jestli se nediví, co tady dělám, a jestli si nepřeje, abych odešla.

Chtěla bych mu říct, že ho miluju.

Nic z toho neudělám. Místo toho vyhrknu: „Jak ti je?“ A okamžitě si přeju, abych tu pusu neotvírala.

Vzdychne a kontroluje si zraněnou ruku. „Do prdele,“ zaskřehotá.

Nejspíš potřebuje doplnit tekutiny, a tak se zvedám a odcházím do kuchyně.

„Kam jdeš?“ ptá se lehce znepokojeně a zvedá se do plného sedu.

„Napadlo mě, že ti donesu vodu,“ uklidňuju ho s lehkou úlevou. Tenhle výraz jsem na něm viděla už mnohokrát. Obvykle předznamenává změnu v dominujícího maniaka posedlého kontrolou, který mě někde k něčemu přišpendlí, ale s tím si teď nemůžu dělat zbytečné starosti. Na to, aby mě honil, chytal a špendlil, teď nemá dost síly. Jaké zklamání.

Moje ujištění ho upokojuje a tak pokračuju do kuchyně, kde se natahuju pro skleničku a přitom mrknu na hodiny na troubě. Osm ráno. Spala jsem deset hodin v kuse. To se nestalo od té doby... zkrátka od doby, kdy jsem naposledy byla s Jessem.

Z lednice беру láhev vody, nalévám ji do sklenice a vracím se s ní za Jessem. Ten sedí na pohovce s hlavou v dlaních, deka se mu svezla až k pasu.

Když jsem u něj a podávám mu pití, vzhledne a naše pohledy se setkávají. Zdravou rukou si ho ode mě bere a na chvíli překrývá mé prsty svými. Ucuknu tak rychle, až voda vyšplouchne ven. Ani

nevím, proč jsem to udělala, ale výraz v jeho obličeji způsobí, že se cítím jako bezcitná mrcha. Hrozně se klepe a mně hned napadá, jestli to nebudou abstinenční příznaky. Určitě jsem četla, že je to jeden ze symptomů, společně se seznamem dalších a dalších.

Jesse sleduje můj pohled ke své rozklepané ruce a zavrtí hlavou. Mám z toho divný pocit. Takové to mezi námi nikdy nebylo. Ani jeden z nás neví, co říct.

„Kdy ses naposledy napil?“ promluvím. Vstupuju tím na tenký led, ale něco jsem říct musela.

Usrkne vodu a kácí se naznak, břišní svaly se mu kvůli ztrátě na váze rýsují ještě ostřeji. „Nevím. Co je za den?“

„Sobota.“

„Sobota?“ vyhrkne v šoku. „Do hajzlu.“

Z jeho reakce soudím, že si toho nepamatuje hodně, ale přece nemohl být zavřený v bytě pět dnů a celou tu dobu v lihu. To by byl mrtvý, ne?

Znovu nás pohlcuje ticho a já se ocitám zpátky v křesle naproti němu. Kroutím si prsty a snažím se vymyslet, co říct. Nenávídím to. Obvykle jsem se nemusela moc rozhodovat, jestli se mu vrhnout kolem krku, aby mě mohl přidusit v medvědíh objetí, ale teď mi přijde tak křehký, což je šílený, když uvážím, že má vysokou, i když teď trochu hubenější postavu. Můj silný darebák se zredukoval do rozklepané trosky. Ničí mě to. Tohle není muž, do kterého jsem se zamilovala. Je to vůbec skutečný Jesse?

Sedá si a zamyšleně si pohrává se skleničkou, vidím povědomý pohyb soukolí jeho mysli a to mě uklidňuje – tuhle jeho stránku poznávám –, ale to ticho nedokážu snést. „Jesse, můžu pro tebe něco udělat?“

Povzdychne si. „Je toho hodně, co bys mohla udělat, Avo. Ale o nic z toho tě nemůžu žádat,“ řekne, aniž by se na mě podíval.

„Nedáš si sprchu?“ navrhuju tiše.

Pohne se dopředu a přitom bolestně stáhne obličej. „Jasně.“

Sleduju, jak se škrábe na nohy, a připadám si jako chladnokrevná bestie, když mu nepomůžu, ale nevím, jestli by mi to dovolil, a taky si nejsem jistá, jestli bych to dokázala... Atmosféra mezi námi je tak zvláštní.

Zvedá se a deka mu padá k nohám. Shlédne dolů na své nahé tělo. „Sakra,“ zanařádá a shýbá se pro jedno z prostěradel. Ovíví si ho kolem boků a obrací se ke mně. „Promiň,“ pokrčí rameny.

Promiň?

Jako bych ho předtím neviděla – mockrát, když už o tom mluvím. Jeho vlastními slovy – na mém těle není jediné místo, na kterém nebo ve kterém nebyl.

Poraženecky spouštím ramena a s povzdechem za ním stoupám po schodech do hlavní ložnice. Chvilí to trvá a celou cestu nás obklopuje nepříjemné ticho, ale nakonec to dokážeme. „Nebyla by lepší vana?“ ptám se a jako první mířím do koupelny. Po té cestě do schodů vypadá vyčerpaně, tak si říkám, že stání ve sprše pro něj nebude žádná legrace. Relaxační pěna do koupele by mu pravděpodobně pomohla.

Znovu pokrčí rameny. „Asi jo.“

Pouštím velký vodovodní kohoutek a strkám ruku do proudu vody, dokud není akorát. Usilovně se snažím nemyslet na naši poslední konverzaci ve vaně a chvíli, kdy prohlásil, že odtěď se už koupe – jenom společně se mnou.

Obracím se čelem k umyvadlům. K místu, kde se odehrálo naše poprvé. V této koupelně jsme se společně sprchovali, koupali a prožili mnoho žhavých sexuálních chvil. A taky je to místo, kde jsem ho naposledy viděla.

Dost!

Setřásám neodbytné myšlenky a zaměstnávám se pátráním po pění do koupele a všeobecnými přípravami, zatímco Jesse tiše stojí a opírá se o zeď koupelny. Trvá to celou věčnost, než se vana napustí, a já si začínám přát, abych ho bývala vzala do sprchy.

„A je to,“ pronesu, jakmile je koupel plná, abych se vyhnula pocitu trapnosti.

„Chováš se jako cizí,“ řekne mírně, právě když dojdu ke dveřím, a tím mě zastavuje. Tolik to bolí.

Neotočím se. „Já se tak cítím,“ vydechnu a ztěžka polknu, abych se pokusila zastavit třas, který se o mě pokouší.

Znovu se mezi námi rozprostírá ticho. Nevím, opravdu si nevím rady. Myslela jsem, že to už víc bolet nemůže. Myslela jsem, že už jsem na samém dně. Mýlila jsem se. Vidět ho takhle mě drtí. Musím se dostat pryč a pokračovat v bitvě o zapomenutí. Když ho vidím, mám pocit, jako by mě někdo vrhl o pár úrovní zpátky, ale ve skutečnosti jsem až do této chvíle žádný pokrok neudělala.

„Podívej se na mě, Avo, prosím.“

Srdce se mi cpe do krku, protože ta slova jsou víc prosbou než požadavkem. Dokonce i jeho hlas zní jinak. Není to ten známý, hluboký, mužný, sexy chraplák, na který jsem zvyklá. Teď je rozpolcený a zlomený. On sám je rozpolcený a zlomený, což znamená, že jsem rozpolcená a zlomená i já.

Pomalů se obracím tváří k muži, který je pro mě cizí. Kouše si spodní ret a dívá se na mě prázdnýma zelenýma očima. „Tohle nemůžu.“ Chystám se k odchodu, srdce mi přitom divočí, ale zároveň se zklidňuje. Už brzy to skončí.

„Avo!“

Slyším, že jde za mnou, ale neohlížím se. Není při síle, což znamená, že je to možná jediná příležitost, kdy mu dokážu uniknout. Co mě to napadlo, že jsem sem chodila? Spěchám se schodů

a přitom se topím ve vzpomínkách na neděli. Rozpíjí se mi vidění a zrazují mě nohy.

Pod posledním schodem ucítím známý stisk ruky kolem zápěstí a zpanikařím, prudce se otáčím a odstrkuju ho. „Ne!“ vykřiknu. Zoufale se snažím vysvobodit z jeho hrubého sevření. „Nesahej na mě!“

„Avo, nedělej to,“ zaprosí. Chytá mě i za druhé zápěstí, aby si mě přidržel. „Přestaň!“

Klesám na podlahu, cítím se bezmocná a křehká. Rozbitá už jsem, ale ještě mi může zasadit poslední úder, kterým mě vyřídí nadobro. „Ty přestaň,“ vzlyknu. „Prosím, nedělej mi to těžší.“

Sváží se k zemi za mnou a dusí mě v těsném objetí. Neutišitelně mu štkám na prsou, nedokážu to ovládnout.

Tiskne mi obličej do vlasů. „Promiň,“ šeptá. „Je mi to tak líto. Nezasluhuju si to, ale dej mi šanci,“ mačká mě ještě víc. „Potřebuju druhou šanci.“

„Nevím, co mám dělat.“ Teď jsem upřímná. Mám nutkání před ním utéct, ale zároveň cítím potřebu s ním zůstat a dovolit mu, aby všechno napravil. Jenže co když zůstanu a on mi zasadí smrtelnou ránu? Nebo co když uteču a *právě to* bude smrtelná rána? Pro nás oba.

Všechno co znám, je silný, neochvějný, sebevědomý Jesse. Ten Jesse, který se zlobí, když mu odporuju, který mě přemůže, když hrozí, že ho opustím, který mě šuká do bezvědomí. Tenhle dnešní Jesse je mu na hony vzdálený.

„Už přede mnou neutíkej,“ prosí a tiskne mě k sobě. Všimám si, že se přestal třást.

Napřimuju se a hřbetem ruky si otírám uslzenou tvář. Očima fixuju jeho břicho, tu jizvu, která je větší a zřetelnější než kdykoliv předtím. Do očí se mu podívat nemůžu. Už je nepoznávám.

Nejsou temné hněvem, ani našťvaně přimhouřené; nejiskří radostí, ani nesálají chtíčem. Jsou prázdné, plné nicoty, nenabízejí mi žádnou útěchu. Navzdory tomu vím, že když projdu dveřmi, jsem vyřízená. Mou jedinou nadějí je zůstat, najít odpovědi, které potřebuju, a modlit se, aby mě nezničily. On má tu moc zničit mě.

Chladnou rukou mi podepře bradu, aby mi mohl zvednout hlavu. „Všechno to napravím. Připomenu se ti, Avo.“

Zírám mu do očí a skrz zelený závoj v nich vidím prosvítat odhodlání. Odhodlání je dobré, ale dokáže vymazat bolest a šilenství, které mu předcházely? „Dokážeš se mi připomenout tradičním způsobem?“ Nežertuju, i když jemu to nepatrně cukne koutky.

„Udělám z toho svou misi. Udělám pro to cokoliv.“

Jeho slova, zopakovaná přesně jako té noci, kdy bylo Lusso uvedeno na trh, jsou vyslovena se stejnou rozhodností jako tenkrát. Tehdy dodržel slib a dokázal mi, že ho chci. V těžkém srdci mi klíčí semínko naděje. Zabořím mu obličej zpátky do prsou a zavěšuju se do něj. Slyším, jak mu ze rtů uniká úlevný výdech, když mě k sobě znovu přivine, jako by na tom závisel jeho život.

Pravděpodobně závisí. A můj taky.

„Vystydne ti voda,“ zamumlám mu do nahé hrudi, když jsme ve stále stejné pozici ještě i po nějaké době.

„Takhle je mi dobře,“ zaremčá a já v jeho hlase poznávám kousek známého Jesseho.

„Taky se musíš najíst,“ informuju ho a cítím se divně, když mu takhle udílím instrukce. „A taky se ti někdo musí podívat na ruku. Bolí to?“

„Pekelně.“

Nepřekvapuje mě to; vypadá příšerně. „Tak pojď.“ Vyvlékám se z jeho těsného sevření, což v něm vyvolává nespokojené zamručení,

ale pouští mě. Stoupám si a nabízím mu ruku. Podívá se na mě, na tváři malý úsměv, a bere mě za ni, aby se taky přitáhl do stoje.

V tichosti stoupáme zpátky do schodů a zpátky do ložnice.

„Vlez si tam,“ přikazuju mu mírně s ukazováčkem namířeným na vanu.

„Teď tu poroučíš ty?“ podiví se s povytaženým obočím.

„Už to tak vypadá,“ kývnu směrem ke koupeli.

Začíná si kousat ret a nevypadá, že by se do ní nějak hrnul.

„Půjdeš se mnou?“ zkouší to.

Znenadání se cítím nepříjemně a nemístně. „To nemůžu,“ vrším hlavou a trochu ustupuju. Chci, opravdu moc, ale taky vím, že jakmile se oddám jeho přitažlivosti a dotekům, odvede mě to od mého odhodlání vyčistit si hlavu, získat odpovědi.

„Avo, ty po mně chceš, abych se tě nedotýkal. To je něco, co jde proti mým instinktům.“

„Jesse, prosím, já potřebuju čas.“

„To není přirozené, Avo. Být s tebou a nemoct se tě dotýkat pro mě není správné.“

Má pravdu, ale nemůžu si dovolit nechat se jím pohltit. Potřebuju si udržet čistou hlavu, jenže jakmile se mě Jesse dotkne, jsem ztracená.

Nic na to neříkám, jenom se znovu podívám k vaně a zpátky na něj. Poraženě zakrouť hlavou. Potom si uvolní prostěradlo z boků, vlez do vany a opatrně se noří do vody. Z plochy mezi umyvadly si беру kelímek a krčím se v podřepu vedle něj, abych mu umyla vlasy.

„Bez tebe to tady není ono,“ stěžuje si. Opírá se zády o vanu a zavírá oči.

Nevšímám si jeho brblání a začínám mu mýt vlasy a mydlit tělo od hlavy k patě. Bojuju přitom s nutkavými impulsy, které mnou po našem kontaktu proudí.

Chvilí se zamyšleně zdržím v okolí jizvy na jeho břicho a tajně doufám, že by ho to mohlo přimět, aby o ní promluvil. Tajně a marně. Nechává zavřené oči i pusy. Mám pocit, že to bude dřina. Nikdy neposkytuje informace dobrovolně a mým otázkám se vyhýbá striktně varovným tónem nebo rozptylovací taktikou. To nemůžu znovu dopustit. A bude mě to stát všechny síly a vůli. Ani pro mě není přirozené vyhýbat se mu.

Přejeď mu rukou po drsné tváři. „Potřebuješ oholit.“

Otevírá oči a zdravou rukou si sahá na vousy. „Nelíbím se ti?“

„Ale líbíš, s vousy i bez.“

Hlavně ne opilý!

Prchavý výraz, který mu přelétá po tváři, mi napovídá, že mi čte myšlenky. „Už ani kapku,“ prohlásí přesvědčivě a po celou dobu se mi dívá zpříma do očí.

„Zniš odhodlaně,“ opáčím potichu.

„Taky jsem.“ Zvedá se do sedu a obrací se čelem ke mně. Potom natáhne ruku, aby v dlani sevřel mou tvář, ale sykne bolestí, když zjistí, že to nejde. „Myslím to vážně, už nikdy víc. Slibuju. Nejsem žádný vyšinutý alkoholik, Avo. Připouštím, že jak se napiju, je pro mě těžký přestat, ale já pít nemusím. Když jsi mě opustila, byl jsem na tom zle. Jenom jsem chtěl tu bolest otupit.“

Srdce se mi v hrudi pomalu zklidňuje, cítím úlevu smíšenou s trochou pochybností. Každý se nechá lehce unést, když je opilý, ne? Pohledem zabloudím někam za něj, protože se snažím zkoncentrovat myšlenky, abych vyjádřila, co potřebuju. V posledních dnech mě zaměstnávaly miliony slov, ale teď si nedokážu vzpomenout na jediné z nich. „Proč jsi mi to neřekl dřív? Tohle jsi myslel, když jsi říkal, že způsobím ještě větší škodu, když odejdu?“

Svěsí hlavu. „Tohle ti říkat byla pěkná hovadina.“

„To teda byla.“

Zvedá ke mně oči. „Jenom jsem chtěl, abys se mnou zůstala. Když jsi prohlásila, že mám hezký hotel, byl jsem v šoku.“ Pousměje se a já se najednou cítím hloupě. „Všechno se to mezi námi semlelo hrozně rychle a intenzivně. Nevěděl jsem, jak ti to podat. Nechtěl jsem, abys mi zase utekla. Ale tys... prostě... pořád... utíkala.“

„Moc daleko jsem se nedostala, co?“

„Chystal jsem se ti o tom říct. Neměla ses v sídle jen tak objevit. Nebyl jsem na to připravený, Avo.“

To bylo zjevné. Pokaždé, když jsem přišla do toho takzvaného hotelu, měla jsem osobní doprovod nebo jsem byla zavřená v Jesseho kanceláři. Jsem si jistá, že lidi dostali varování, aby se mnou nemluvili, a taky se k Jessemu nikdo nepřiblížil, když jsem byla s ním. A má pravdu v tom, že to mezi námi začalo být moc rychle hodně intenzivní, ale to byla především jeho zásluha. Bože, je toho tolik, co musíme probrat. Zodpovědět tolik otázek. Ten malej hnusák, kterýho Jesse napadl v sídle, měl taky dost zajímavých věcí na srdci. Takže Jesse měl aférku s jeho ženou?

Vzdychnu. „Pojď ven, už máš scvrklou kůži.“ Podržím mu ručník a on napodobí můj povzdech, než se zdravou rukou vzepře o okraj vany. Vylézá ven a já ho suším, zatímco on mě pozorně sleduje.

Když mu vystoupám až ke krku, koutky rtů se mu nepatrně pohnou v náznaku úsměvu. „Před pár týdnů jsem to byl já, kdo se postaral o *tvou* kocovinu.“

„Vsadila bych se, že ti třeští hlava mnohem víc než tenkrát mně,“ беру vítr z plachet jeho nostalgie a ovívím mu ručník kolem boků. „Teď jídlo a potom nemocnice.“

„Nemocnice?“ vyhrkne překvapeně. „Já žádnou nemocnici nepotřebuju, Avo.“

„Kvůli ruce,“ objasňuju. Nejspíš si myslel, že ho chci nechat hospitalizovat.

V očích se mu objevuje pochopení. Zvedá ruku, aby ji prozkoumal. Krev se smyla, ale i tak to vypadá ošklivě. „Ruka je v pohodě.“

„To teda není.“

„Avo, já do žádný nemocnice nemusím.“

„Tak nechod.“

Následuje mě z koupelny a hroutí se hned na kraj postele, odkud sleduje, jak mizím v jeho velké šatně. Přehrabuju se oblečením a vybírám mu šedé tepláky a bílé triko. Bude potřebovat pohodlí. Z komody tahám boxerky a vracím se zpátky do ložnice. Jesse leží rozvalený na posteli, jenom to, že se musel dostat nahoru po schodech a vykoupat ho takhle vyřídilo. Kocovinu tak obludných rozměrů si ani nedokážu představit.

„Na, vem si to na sebe.“ Pokládám oblečení vedle něj a on otáčí hlavu, aby zkontroloval můj výběr. Potom ztěžka a unaveně vydechne.

Protože se nemá k tomu, aby s tím začal sám, zvedám boxerky, klekám si před něj a nastavuju mu je k nohám. On už to pro mě udělal nesčetněkrát. Zafukám mu na kotník a on se pošoupne na posteli. Když se na mě podívá, v očích se mu nepatrně zajiskří – je to další povědomý střípek.

V tichosti zvedá nohy a stoupá si, abych mu mohla spodky natáhnout, ale když jsem v půli cesty, uvolňuje se mu ručník a padá na zem, takže se ocitám tváří v tvář jeho výraznému ztopoření.

Pouštím boxerky a odskakuju od něj, jako bych se mohla popálit. Takže se neporouchal úplně celý, pomyslím si a pokouším se ignorovat ocelově pevný kus jeho těla, který mám na dosah ruky. Pohledem mu zalétám k očím a vůbec poprvé je vidím zazářit naplno, jenže to se mi zrovna teď nehodí, i když moje tělo proti ta-

kovému tvrzení mého mozku zásadně protestuje. Svádím vnitřní bitvu, abych ovládla nutkání povalit ho na postel a osedlat si ho. Nechci, abychom se rozptylovali sexem, já ani on. Nejdřív si musíme promluvit.

Sahá dolů a vytahuje si spodky sám. „Půjdu do nemocnice,“ řekne. „Jestli chceš, udělám to.“

Zamračím se na něj. „Jenom proto, že souhlasíš, aby se ti někdo podíval na ruku, ti samým vděkem nepadnu k nohám,“ uzemním ho úsečně.

V reakci na mou drzost lehce přimhouří oči. „Budu to mít na paměti.“

„Musím ti dát najíst,“ zamumlám a odcházím. Nechávám ho, aby si se zbytkem oblečení poradil sám.

4

Poté, co se ve svém pokoji osprchuju a převléknu, zamírím dolů a nacházím Jesseho v limbu na pohovce. Chvilí sleduju nepatrný pohyb jeho široké hrudi a musím si přiznat, že je to pastva pro oči, navzdory jeho evidentnímu vysílení. Ze zasnění mě vytrhává ostré zvonění mobilu. Urychleně hovor přijímám, aniž bych se obtěžovala kouknout, kdo volá.

„Haló?“

„Avo?“

„Dane!“ Kvůli překotným událostem posledních hodin jsem úplně zapomněla, že se s ním dneska mám sejít. Je tak skvělé slyšet jeho hlas. „Kde jsi?“

„Právě jsem dorazil na Euston.“

„Co naši?“

„Dělej si starosti,“ prohlásí příkře.

„To přece nemusej.“

„No, ale dělej. A já taky. Kde jsi ty?“

Sakra!

„U Kate,“ zalžu. Není pravděpodobné, že by s ní mluvil nebo že

by se k ní vydal, aby si to ověřil. Navíc máma ví, že u Kate bydlím, a jsem si jistá, že mu to řekla. Při zmínce Kateina jména se v telefonu rozhostí ticho. „Aha,“ ozve se stručně. „Ještě pořád?“

Bože, ta nezaujatost v jeho hlase... Neviděli se celé roky, ale čas, jak se ukazuje, některé rány neléčí. „Jenom přechodně, Dane. Hledám si vlastní bydlení, když už jsme u toho.“

„Už jsi mluvila s tím svým bývalým debilem?“ Zášť v jeho hlase je hmatatelná.

„Ne, ale zaslechla jsem, že se ozval našim. To od něj bylo velice milé.“

„Parchant jeden. O tom si ještě promluvíme. Máma mi o tom pokecu s Mattem říkala. Já to vím, že je slizkej, ale máma z toho má blbej pocit.“

„Volala jsem jí,“ bráním se.

„Jo, a je mi jasný, žes jí neřekla všechno. Co to máš za novýho chlapa?“

Ztuhnu. Trefil hřebík na hlavičku. „Dane, jsou věci, o kterých se rodičům neříká.“

„Jasně, ale bráchovi se svěřit můžeš.“

„Myslíš?“ odfrknu. O tom vážně pochybuju. Můj velký bratr by pravděpodobně následoval tátu se srdeční příhodou. To je přesně ten důvod, proč jsem nejela do Newquay: výsledky a výčitky. Jednoho dne tomu budu muset čelit, ale ne teď. Nikdy jsem nebyla tak šťastná, že naši bydlí daleko.

„To bych řekl. Tak kdy se uvidíme?“ ptá se o trochu smířlivěji.

Chce mě vidět, nebo ze mě vymáčkne nějaké informace?
„Zítra?“

„Myslel jsem, že to zvládneme dneska,“ zní zklamaně.

Taky jsem zklamaná. Opravdu ho chci vidět, ale na druhou stranu z toho mám strach. „Promiň. Jdu se mrknout na pár proná-

jmů a pak musím dodělat kupu návrhů.“ Lžu, jako když tiskne, ale nemám sílu objevit se před ním tak brzy v dostatečně normálním stavu. Snad se do zítřka dokážu vyhrabat z deprese a nejistoty. Sice o tom velmi pochybuju, ale aspoň mám čas to zkusit.

„Tak jo, sejdem se zítra, super,“ potvrzuje moje obavy.

Celý den na jeho všetečné otázky? „Jasně, ráno mi zavolej,“ řeknu a tajně doufám, že si vyjde s kamarády a bude mít takovou opici, že ho to zdrží. Potřebuju čas.

„Že váháš. Uvidíme se zítra, mrně.“ A zavěšuje.

Začínám přemýšlet, jak bych se z toho vyvlékla, ale po hodině bezvýsledného přecházení bytem mě stejně nic nenapadá. Nemůžu se Danovi vyhýbat navěky.

Zvoní domácí telefon a tak ho zvedám. „Avo, nahoru za vámi jede chlap z údržby, aby dal do pořádku ty dveře. A okýnko v autě pana Warda už vyměnili.“

„Děkuju, Clive.“ Zavěšuju a mířím ke dveřím.

Za nimi nacházím staršího muže, který už zkoumá škody. „Vloupal se k vám nosorožec?“ ptá se a drbe se na hlavě.

„Něco na ten způsob,“ utrousím.

„Můžu to nouzově zabezpečit, ale dveře bude potřeba vyměnit. Objednám je a dám vám vědět, až dorazí,“ navrhuje a odkládá krabici s náradím na zem.

„Díky.“ Nechávám ho odlamovat kusy odštípnutého dřeva ze zárubně dveří, ale na odchodu zjišťuju, že za mnou stojí rozespalý Jesse a podezíravě se na tu spoušť dívá.

„Co se tady děje?“ ověřuje si.

„John se popral s vchodovými dveřmi, když jsi nám neotvíral,“ informuju ho věcně.

Překvapeně mu vystřelí obočí, ale pak se zatváří ustaraně. „Měl bych mu zavolat.“

„Jak ti je?“ ptám se. Podle toho, co vidím, docházím k závěru, že po hodinovém schrupnutí vypadá o něco líp.

„Trochu líp. A tobě?“

„Je mi fajn. Je načase vzít tě do nemocnice. Dojdu si pro tašku.“ Ukročím, abych ho obešla.

Bleskově pohne rukou a chytá mě za paži. „Avo...“

Zastavuju se a čekám, co z něj vyleze, pár slov na povzbuzení by se hodilo, ale nic nepřichází, jenom žár, který mi sálá do těla z drsného sevření jeho ruky. Podívám se na něj, taky mě sleduje, ale pusu nechává zavřenou.

S těžkým povzdechem se mu vyvlékám, ale pak si uvědomuju, že tu nemám auto. Jak ho asi do té nemocnice dostanu? „Do prdele,“ zanedávám si pro sebe.

„Nemluv sprostě, Avo. Co se děje?“

„Moje auto zůstalo u Kate.“

„Tak vezmem moje.“

„Nemůžeš řídit jednou rukou.“ Mám stažené pŕlky, i když řídí bez hendikepu, v žádném případě nechci být u jeho jednoruké jízdy.

„Já vím. Řídit můžeš ty.“ Hází po mně klíčky a já lehce pani-kařím. Důvěřuje mi natolik, že mě nechá řídit auto za víc než sto šedesát tisíc liber?

„Avo, ty řídíš jako slečna Daisy. Mohla bys na to trochu šlápnout?“ zaskučí.

Zamračím se na něj, ale on to ostentativně ignoruje. Plynový pedál reaguje moc citlivě a já se za volantem cítím příliš malá. Jsem k smrti vyděšená, že mu to škrábnu. „Kušuj,“ odseknu, ale zároveň ho poslechnu a s patřičným zvukovým doprovodem silného motoru nabírám rychlost. Bude to jeho chyba, jestli něko-ho přejedu.

„Tak je to lepší.“ Podívá se na mě s úsměvem. „Líp se to ovládá, když se s tím moc nemažeš.“

Mám chuť se zasmát, ale neudělám to. Tuhle větu bych mu mohla nechat vytetovat na čelo.

Po třech hodinách na oddělení drobných poranění a na rentgenu nám doktor potvrzuje, že Jesse nemá ruku zlomenou, ale došlo k výraznému zhmoždění tkání.

„Nechal jste ji v klidu?“ ptá se sestra, zatímco mu ovazuje rány. „Jestli od vašeho zranění uplynulo několik dnů, jak říkáte, čekala bych, že otok bude pryč.“

Jesse se po mně provinile podívá. „Ne,“ odvětí tiše.

„No ale to jste měl,“ peskuje ho, „a taky jste ji měl polohovat.“

Významně zvedám obočí, on zakoulí očima. Sestra mu ještě dává ruku do závěsu a pak už si jdeme po svých. Hned u východu z budovy si Jesse pásku sundává a odhazuje ji do koše.

„Co to děláš?“ zalapám po dechu a nevěřícně zírám, jak si to šine ven z nemocničních dveří.

„Tu věc nosit nebudu.“

„No to teda budeš!“ vykřiknu a lovím závěs z koše. Jsem v šoku. Ten chlap nemá ani trochu úcty ke svému zdraví. Nejdřív si prolil hrdlem a následně všemi orgány hektolitry vodky a teď odmítá spolupracovat na tom, aby se mu pořádně uzdravila ruka.

Ženu se za ním, ale on se zastavuje až u auta. Klíče mám sice připravené, ale neodemykám jimi. Zlostně na sebe hledíme přes střechu DBS.

„Otevřeš to auto?“ dožaduje se.

„Ne, dokud si to zase nenasadíš.“ Podržím pásku nad hlavou.

„Jak už jsem řekl, Avo. Tu věc nosit nebudu.“

„Proč?“ štěknu. Tvrdohlavý Jesse je zpátky, ale zrovna tuhle jeho stránku nevidím moc ráda.

„Protože ji nepotřebuju.“

„Ale ano, potřebuješ.“

„Ne, nepotřebuju,“ napodobuje můj tón.

„Nasaď si tu posranou pásku, Jesse!“ zakřičím na něj přes auto.

„A ty si dávej pozor na nevymáchanou pusu!“

„Nasrat!“ zasyčím na něj vzdorovitě.

Zamračí se na mě pravdu ošklivě. Jak asi musíme vypadat, když po sobě na nemocničním parkovišti pliveme nadávky přes střechu Aston Martin? Ale je mi to jedno. Někdy je hotovej křovák!

„Pusa!“ zařve, ale pak sám udělá bolestnou grimasu, protože to přehnal s hlasitostí, a bolavou rukou se instinktivně chytá za hlavu. „Kurva!“

Začínám se smát, když ho vidím, jak se točí dokolečka, vyklepává si ruku a kleje jako pohan. To má za vyučenou, paličák jeden.

„Otevři to zkurvený auto, Avo,“ houkne na mě.

Ajaj, ten je ale naštvaný. Tisknu rty k sobě, abych potlačila smích. „Co tvoje ruka?“ ptám se, ale uniká mi zahihňání a vzápětí stejně vybuchnu smíchy. Nedokážu to zadržet. Je tak příjemné znovu se smát.

Když se vzpomatuju natolik, že jsem schopná se narovnat, propichuje mě přes auto zuřivým pohledem. „Otevři,“ ucedí.

„Nasaď si pásku,“ kontruju a házím ji po něm.

Chytá ji za letu a rovnou jí mrští o zem, potom znovu zaměřuje rozlícený pohled na mě. „Otevři!“

„Někdy se chováš jako děcko, Jesse Warde. Auto neotevřu, dokud si nenasadíš pásku.“

Sleduju, jak mhouří oči, koutky rtů se mu pohnou ve skrytém úsměvu. „Tři,“ vysloví nahlas a zřetelně.

Čelist mi cestou k zemi břinkne o kapotu. „To snad nemyslíš vážně?!“ vypísknu nevěřicně.

„Dva.“ Jeho tón je klidný a vyrovnaný, zato já jsem omráčená. Opírá si lokty o střechu. „Jedna.“

„Jdi se vycpat,“ poznamenám uštěpačně a zatvrzuju se. Vždyť jenom chci, aby si nasadil tu pitomou pásku, ještě ke všemu pro jeho vlastní dobro. Já z toho nic nemám, jde mi jenom o princip.

„Nula,“ vydechne a dává se do pohybu mým směrem kolem přední kapoty auta, zatímco já bezděky couvám okolo zadní. Zastavuje se a zvedá obočí. „Kam jdeš?“ ptá se a bere to z opačné strany.

Ten obličej znám; říká – teď si to *fakt* slízneš. Víím, že se nebude dvakrát rozmyšlet, jestli mě má zalehnout na zemi a mučit tak dlouho, dokud se nepodvolím jakémukoliv jeho požadavku.

„Nikam,“ odvětim a dávám si pozor, abych se držela na druhé straně auta. Můžeme tady klidně strávit celý den.

„Pojď sem.“ Jeho hlas je tak hluboký a má ten chraplavý podtón, který tolik miluju – další kousek Jesseho je zpět. Rozptyluje mě to.

Zavrtím hlavou. „Ne.“

Dřív než odhadnu jeho příští pohyb, startuje sprintem kolem auta a já s výkřikem prchám opačným směrem. Lidi se za mnou ohlížejí, jak kličkuju okolo dalších zaparkovaných aut jako nějaká vyšinutá ženská, než smykem zastavím za džípem se zvýšenou střechou. Nakouknu za jeho roh, abych viděla, kde je Jesse.

Srdce mi propadá hrudním košem a pokračuje dál až na asfalt. Jesse tam stojí ohnutý v pase a rukama se zapírá o kolena.

Do háje!

Proč ho ksakru provokuju k tak stupidnímu chování, zrovna když se má zotavovat? Rozbíhám se k němu právě ve chvíli, kdy si ho všimne několik kolemjdoucích a začnou se kolem něj srocovat. „Jesse!“ volám cestou k němu.

„Je v pořádku, děvenko?“ ptá se mě nějaký muž, když dorazím až k hloučku.

„Já nev... Cože?!“ Jedna jediná ruka mě zvedá do vzduchu a Jesse si mě hází přes rameno.

„Nezahrávej si se mnou, Avo,“ proneše domýšlivě. „Už bys mohla vědět, že vždycky vyhraju.“ Sáhne mi rukou pod sukni, položí mi dlaň na vnitřní stranu stehna a vykračuje si to i se mnou, ohnutou přes jeho rameno, k autu.

Přesladce se usmívám na každého, kdo nás míjí, ale nenamáhám se s ním bojovat. Jsem šťastná, že má sílu mě unést. „Koukaj mi kalhotky,“ stěžuju si a sahám dozadu, abych si stáhla šaty přes zadek.

„Ale nekoukaj.“ Pomalu mě spouští po svém těle, dokud nejsme tváří v tvář. Nohama ještě nedosáhnou na zem a jeho hrudník, pevný a hřejivý, mám namáčkнутý na mém. Do očí se mu vrací jiskra, pátravě si mě prohlíží. Chce mě políbit a já to musím zarazit.

Zavrtím se mu v rukách. „Musíme do obchodu,“ řeknu s pohledem zapíchnutým do jeho hrudi a snažím se mu vykroutit.

S těžkým povzdechem mě staví zpátky na nohy. „Jak to můžu napravit, když mi pořád unikáš?“

Uhlazuju si šaty a zvedám k němu oči. „To je tvůj problém, Jesse. Chceš to napravit tím, že odvracíš mou pozornost svými doteky, místo toho, abys se mnou mluvil a dal mi odpovědi na otázky. Tohle už nedopustím.“ Odemykám auto a nastupuju. Jeho tam nechávám stát se svěšenou hlavou a rtem skousnutým mezi zuby.

Zajíždíme k supermarketu a já křížuju parkovištěm a hledám volné místo. Něco jsem se o Jessem přece jen dozvěděla – je to děsný spolujezdec. Nutil mě předjíždět, dělat myšky, kličkovat z pruhu do pruhu, a to všechno kvůli tomu, abychom získali stěží pár minut k dobru. Jak dojde na řízení, má až moc horkou hlavu. Vlastně má horkou hlavu pořád.

„Tady je místo,“ cpe mi ruku před oči a já ji odstrkuju.

„To je pro rodiny s dětmi,“ poučuju ho a volné stání míjím.

„No a co?“

„No a nic. Já v tom tvém bouráku žádné dítě nevidím. Ty snad jo?“

Sjede očima k mému břichu a já se najednou cítím dost divně. „Našlas ty prášky?“ ptá se mě s pohledem pořád upřeným do stejného místa.

„Ne,“ odpovídám a zajíždím na prázdné stání. Chtěla bych ho obvinít, že je to mimo jiné dílem jeho neustálého rozptylování mé pozornosti, ale pravdou je, že moje schopnost organizovat vlastní záležitosti byla vždycky mizerná. Byla jsem nucena podstoupit další potupnou návštěvu u doktorky Monroeové, abych si nechala předepsat nové balení antikoncepčních pilulek, které jsem ztratila ani ne za týden po ztrátě těch minulých. A taky jsem si nechala udělat testy, abych se ujistila, že jsem při mnoha a mnoha nechráněných stycích s Jessem nechytla žádnou sexuálně přenosnou chorobu. Po odhalení jeho bohatého sexuálního života mi taky nic jiného nezbyvalo.

„Vynechalaš?“ ptá se a tiskne rty k sobě.

On se bojí, že bych mohla být těhotná? „Dostala jsem to v neděli večer,“ informuju ho. A chce se mi dodat, že to bylo něco jako špatné znamení nebo něco podobného, ale neudělám to. Místo toho vypínám motor.

Zůstává zticha, a tak vystupuju a čekám na něj venku.

„Dál už jsi zaparkovat nemohla?“ zabručí, když přejde na mou stranu auta.

„Aspoň parkuju tam, kde je to povoleno.“ Odcházím k vozíkům v přístřešku, do jednoho vkládám minci a беру si ho. „Byl jsi vůbec někdy v supermarketu?“ zapochybuj, když spolu kráčíme po chodníku pod klenutou stříškou. Já jen, že Jesse v obchodáku není zrovna vize, která by se sama nabízela.

Pokrčí rameny. „Nakupuje Cathy. Stejně se obvykle stravuju v sídle.“

Zmínka o Jesseho luxusním sexklubu mi způsobuje osypky a ztrátu entuziasmu zapříst jakoukoliv konverzaci. Cítím na sobě jeho oči, ale ignoruju to a soustřeďuju se na cestu před sebou.

V šest večer se vracíme do Lussa a zjišťujeme, že jsou dveře opravené. Jesse si lehá na gauč, vyčerpaný po několika hodinách strávených venku. Já uklízím nákup a pak zůstávám stát v kuchyni a přemýšlím, co budu dělat. Je sobota a já se ze všeho nejvíc cítím na relax se skleničkou vína. Víno tu není a relaxovat nedokážu, a tak místo toho volám Kate.

„Co máš v plánu?“ ptám se jí a usazuju se na barové stoličce s hrnkem kafe – ano, s kafem, nikoliv s vínem.

„Chystáme se někam vyrazit,“ vykládá zvesela.

„A kam jdete?“ Nedokážu se oprostít od mírného pocitu žárlivosti, že si jde užít večer.

„Sam mě bere do sídla.“

„Do sídla?“ vyhrknu nevěřicně a veškerá žárlivost mě opouští. Utahuje si ze mě?

„Jo, nevysvětluj si to špatně. Sama jsem si o to řekla. Jsem zvědavá.“

To mě poser! Ta má teda žaludek. Zatímco já vzala nohy na ramena, když jsem zjistila, co vlastně Panské sídlo je, ona se tam hrne a chce se začleňovat? To nechápu. „A Samovi to nevadí?“ ptám se tak nenuceně, jak dokážu, ale šok v hlase neskryju. Nemůžu uvěřit, že k tomu svolil.

„Jo, vysvětlil mi, jak to tam chodí, a já to chci vidět na vlastní oči.“ Zní naprosto věcně. Zato já jsem na prášky, jenom když slyším ten název. Jaké asi je, být tak tolerantní? A jak to vlastně v sídle chodí, když už jsme u toho? „Jak je Jessemu?“ vyptává se a přerušuje mi nit myšlenek.

Z jejího hlasu vycítím nervozitu. „Jde to. Má zhmožděnou ruku a trvá na tom, že není alkoholik.“

„To jsem ráda.“ Její upřímnost mě těší, ulevilo se mi, že ho neproklíná a nedožaduje se mého okamžitého odchodu.

„Poslouchej,“ obracím svou pozornost zpátky na ni, „řekla bych ti, aby ses dnes dobře bavila, ale spíš mě to nutí říct... buď ve střehu.“

„Avo, víc ve střehu už být nejde. Nemůžu se dočkat! Promluvíme si zítra.“

„Tak ahoj.“ Zavěšuju a v duchu se vracím do časů, kdy jsem si myslela, že je sídlo nevinným hotelem. Sama nad sebou zakroutím hlavou. Jak jsem mohla být tak slepá, když je teď všechno tak jasné? Trochu mě omlouvá skutečnost, že jsem byla naprosto vykořeněná jistým vysokým štíhlým mužem s tmavě blond vlasy a hypnotickým zeleným pohledem. Byl dokonalý. A stále je, i když je o pár kilo lehčí a naopak o pár problémů těžší.

Odcházím nahoru, abych se převlékla, házím na sebe bavlněné šortky a tílko a vytahuju si sponky z vlasů.

Když se vracím dolů, Jesse stále spí na gauči. Chvilí zápasím s televizní skříňkou, ale nedaří se mi tu zatracenou věc přimět, aby

se otevřela, a tak si kecnu do křesla a pozoruju, jak Jesse spí. Poraněnou ruku má položenou na pevném hrudníku, takže se zvedá a klesá s každým jeho klidným nádechem a výdechem. A poté, co se mé myšlenky přirozeně stočí k čokoládovým rolkám, kyticím kal a andělům, pozvolna usínám.